

PRIEŠ DVYLIKA METŲ

Interviu: Finas MakKvaidas

Data: 2006-03-15

Laikas: 03.45

Vieta: Fončesas

Paslidinėję Meževe, važiavome namo. Pakeliui nutariau sustoti Paryžiuje – tai turėjo būti staigmena Leilai, kuri niekuomet anksčiau nebuvo ten lankiusis. Papietavome restorane prie Dievo Motinos katedros, pasivaikščiojome Senos krantine. Galėjome likti nakvoti – dabar norėčiau, kad būtume taip ir padarę, bet abu nekantravome grįžti namo į Sent Merisą Devone.

Kai palikome Paryžių, buvo maždaug vidurnaktis. Po pusantros valandos kelionės panorau į tualetą, tad išvažiavau iš greitkelio į poilsio aikštelę šalia Fončeso. Degalinės ten nebuvo, negalėjai nusipirkti

nei degalų, nei ko nors kito, bet žinojau, kad aikštelėje yra tualetai, nes, kai keletą kartų anksčiau važiauvau į Meževą slidinėti, buvau joje sustojęs. Visur aplinkui buvo tuščia, tik tiesiai priešais tualetą stovėjo tas automobilis, apie kurį pasakojau. Manau, kad kitoje pusėje, sunkvežimių aikštelėje, stovėjo keli sunkvežimiai, turbūt mažiausiai bent du – vieną mačiau nuvažiuojantį, o su kito vairuotoju kalbėjomės vėliau.

Automobilyje mėtėsi tuščias vandens butelis, be to, važiuodami iš Meževo užkandžiavome, tad pro tualetus nuvažiauvau iki pat aikštelės pabaigos, kur stovėjo šiukšlių konteineriai, – norėjau išmesti pakuotes. Man... man tiesiog reikėjo pasistatyti automobilį šalia tualetu ir nueiti pėsčiomis iki konteinerių. Jei būčiau taip padaręs, būčiau buvęs arčiau. Aš turėjau būti arčiau.

Leila miegojo – ji užmigo vos tik pasukome į greitkelį, tad nenorėdamas jos pažadinti tiesiog sėdėjau, kad šiek tiek pailsėčiau. Ji pabudo, kai ėmiau rinkti šiukšles, ketindamas jas išmesti. Sakė nenorinti čia eiti į tualetą, verčiau jau palauksianti, kol sustosime degalinėje. Lipdamas iš automobilio pasakiau, kad užsirakintų dureles, nes nenorėjau tamsoje palikti jos vienos. Suprantate, ji tikrai bijo tamsos.

Eidamas tualetu link, prasilenkiau su vyru, kuris ką tik iš ten išėjo, ir po minutės ar kelių išgirdau nu-

važiuojantį automobilį. Tas vyras buvo žemesnis už mane, gal kokio metro aštuoniasdešimties. Rodos, jis buvo tamsiaplaukis ir tikrai barzdotas. Tualete užtrukau, man ten nepatiko, nervinausi, atrodė, lyg mane kas stebi. Gal taip jaučiausi dėl to, kad vienos iš pertvarų durys buvo uždarytos. Grįždamas prie automobilio išgirdau, kaip iš stovėjimo aikštelės išvažiavo sunkvežimis, ir žiūrėjau, kaip jis nuožulniu keliu pasuko į greitkelį. Sunkvežimis važiavo greitai, lyg kur skubėtų, bet nuoširdžiai sakau, kad tada nieko apie tai nepagalvojau. Tolumoje mačiau mūsų automobilį, jis vienintelis ten stovėjo, nes tas kitas, kuris buvo pastatytas priešais tualetą, jau buvo nuvažiavęs. Tik priėjęs prie automobilio suvokiau, kad Leilos viduje nėra, ir pamaniau, kad gal ji vis dėlto užsimanė nueiti į tualetą. Prisimenu, kad atsisukęs žiūrėjau, tikėdamasis pamatyti ją, atskubančią pasikui mane, – žinojau, kad ji kaip ir aš baiminosi šios vietos, bet Leilos čia nebuvo, tad įlipau į automobilį ir laukiau. Mane jau ėmė nervinti tamsa, tad užvedžiau variklį ir pavažiavęs sustojau priešais tualetų eilę, kur bent jau degė silpna švieselė, – Leilai nereikės grįžti tamsoje. Po poros minučių pradėjau nerimauti. Man buvo keista, kad ji lig šiol nepasirodė, todėl išlipau iš automobilio ir nuėjau į moterų tualetų pusę jos paieškoti. Ten buvo trys kabinos, dvi tuščios, tačiau trečiosios durys buvo uždarytos, taigi pama-

niau, kad ji – tenai. Šūktelėjau ją, bet Leila neatsiliepė, ir aš ranka stumtelėjau duris. Jos lengvai atsidarė. Vos pamatęs, kad Leilos kabinoje nėra, išlėkiau laukan ir pradėjau ją šaukti, manydamas, kad gal tada, kai išlipau iš automobilio, ji nusprendė pasivaikščioti, pamiklinti kojas ar įkvėpti gryno oro. Bet net taip galvodamas supratau, kad ji niekada toliau nenuklystų, ypač naktį, kai aplinkui jau buvo tamsu nors į akį durk, nes Leila, kaip minėjau, bijojo tamsos. Užbėgau už tualetų, bet Leilos niekur neradau, tad pačiupau iš bagažinės žibintą ir puoliau ieškoti toliau, šaukdamas ją vardu apėjau visą poilsio aikštelę. Aikštelėje stovėjo dar vienas sunkvežimis, tad priėjau prie jo ir šūktelėjau, tikėdamasis rasti, kas man padėtų ieškoti Leilos. Tačiau vairuotojo kabina buvo tuščia, ir, kai pabeldžiau į dureles, niekas neatsiliepė, todėl pamaniau, kad vairuotojas miega sunkvežimio gale. Pasibeldžiau ir į galines duris, bet niekas jų neatvėrė. Išsiėmęs telefoną, pastebėjau, kad nėra signalo, ir nebežinojau, ką daryti. Neketinau išvažiuoti. Gal Leila kur nors parkrito ir guli susižeidusi – bet kaipgi pasišviesdamas tik žibintu ją rasiu? Taigi išokau į automobilį, kaip galima greičiau nulėkiau į kitą degalinę ir šaukdamas paprašiau pagalbos. Darbuotojams buvo nelengva mane suprasti, nes ne itin gerai kalbu prancūziškai, bet pagaliau jie sutiko paskambinti vietinei policijai. Tada atvykote jūs – jūs supratote

angliškai – ir nusivežėte mane atgal į poilsio aikštelę, kad padėtumėte ieškoti Leilos, nes man ištis reikėjo ją surasti.

Štai taip aš paliudijau policininkams, sėdėdamas nuova-
doje šalia A1 autostrados, Prancūzijoje. Tai buvo tiesa. Bet,
deja, ne visa tiesa.

PIRMA DALIS

Dabar

Kai einu per fojė su stiklinėmis sienomis viename iš išpūdingų Hario biurų Londono Volstrite, suskamba mano telefonas. Pasisuku ir pasitikrinu laiką skaitmeniniame ekrane virš administratoriaus stalo; dar tik keturios trisdešimt, o aš be galo trokštu grįžti namo. Reikėjo susilaisyti ištisus mėnesius, kad Grantas Džeimsas, tas įžymus verslo magnatas, investuotų penkiasdešimt milijonų svarų į naująjį Hario fondą, ir dabar aš pasirengęs švęsti. Norėdamas atsidėkoti, Haris užsakė vakarienę man ir Elenai šį vakarą „Slėptuvėje“, geriausiame Čeltnamo restorane – žinojau, kad jis Elenai patiks. Nekantriai pažvelgiau į telefoną, tikėdamasis, kad galėsiu neatsiliepti. Pasirodė skambinančiojo vardas: Tonis Hedonas, policijos detektyvas iš Ekseterio nuovados. Pirmą kartą susitikome prieš dvylika metų, kai buvau suimtas, mane įtariant Leilos nužudymu, ir nuo tada mudu tapome gerais draugais. Administratoriaus kairėje stovi išraitytas metalinis suolelis, tad prieinu ir pasidedu ant jo savo portfelį.

– Toni, – sakau atsiliepdamas. – Malonu tave girdėti.

– Ar netrukdu?

– Tikrai ne, – atsakau. Jis kalba rimtai, kaip visada, kai skambina man pasakyti, kad Prancūzijos pareigūnai rado neatpažintos moters kūną. Suprasdamas, kaip nemaloniai jis turėtų jaustis, nusprendžiu kirsti iš peties:

– Ar rastas dar vienas kūnas?

– Ne, nieko panašaus, – nuramina švelniu Devonšyro akcentu. – Vakar į nuovadą atėjo Tomas Vinteris, buvęs tavo kaimynas iš Sent Meriso.

– Tomas? – nustebau. – Nemaniau, kad jis dar gyvas. Kaip jam sekasi?

– Fiziškai jis dar gana stiprus, bet dabar jau gerokai susenęs. Todėl mes nenorime pernelyg sureikšminti to, ką jis pasakė.

Detektyvas nutilo. Norėjau, kad jis tęstų, ir laukdamas, kol prabils, karštligiškai svarsčiau, ką Tomas galėjo jiems papasakoti. Prisiminiau, kad prieš tai, kai su Leila išvykome atostogų į Prancūziją, prieš Leilos dingimą, Tomas mus pažinojo tik kaip pačią laimingiausią porą.

– Na, ir ką jis pasakė? – paklausiau.

– Kad vakar matė Leilą.

Pajuntu, kaip smarkiau suplaka širdis. Laisva ranka atsiremiu į šaltą metalinę suoliuko atkalnę, stengdamasis suprasti ką tik pasakytus žodžius. Žinau, kad jis laukia, turiu ką nors pasakyti, bet negaliu ištarti nė žodžio, tad leidžiu jam užpildyti tylą.

– Jis sakė, kad matė Leilą, stovinčią prie kotedžo. Kai nuėjo su ja pasikalbėti, ji pabėgo, – tęsė Tonis.

– Nes ten buvo ne ji, – tariu abejingai.

– Taip ir aš jam sakiau. Priminiau, kad jis jau dvylika metų nematė Leilos, bet jis atsakė, kad pažintų ją ir po penkiasdešimties. Jos galvą dengė gobtuvas, bet jis vis tiek tvirtino, kad ten buvo Leila. Matyt, atpažino iš stovėsenos.

– Bet jis nesikalbėjo su Leila.

– Ne. Jis sakė šitaip: „Aš pašaukiau ją vardu, ji pasisuko, bet, pamačiusi mane, paspruko.“ Jis sako, kad Leila nuėjo link stoties, bet bilietų kasa tada buvo uždaryta, o mes negalime rasti nė vieno žmogaus, kuris būtų matęs traukinio laukiančią moterį. Ten nėra vaizdo stebėjimo kamerų, taigi, nė kiek nepasistūmėjome į priekį.

Stengiausi sugalvoti teisingą atsakymą.

– Juk nemanai, kad ten tikrai buvo Leila? Po šitiek metų. Tonis giliai atsiduso:

– Esu linkęs kaltinti pernelyg lakią pono Vinterio vaizduotę. Tik pamaniau, kad turėtum tai žinoti.

– Na, ačiū tau, Toni, – norėjau baigti pokalbį, bet atrodė, kad per greitai. – Kada išeini į pensiją? Rugsėjį, ar ne?

– Taip, liko tik keli mėnesiai. Bet dar nežinau, ką veiksiu. Nusičiuumpu šios temos.

– Pirmiausia galėtum aplankyti mus. Žinau, kad Elena labai džiaugsis, matydama tave.

– Tikrai aplankysiu.

Turbūt jis supranta, kad nesu linkęs toliau kalbėti apie Leilą, nes pasako, kad jam reikia dar kai kam paskambinti. Minutėlę pastoviu, stengdamasis suprasti, kodėl Tomas pamanė matęs Leilą. Greitai paskaičiuoju: prieš išvykdami tų lemtingų atostogų į Prancūziją 2006-aisiais šventėme jo aštuoniasdešimtmetį, vadinasi, Tomui dabar devyniasdešimt dveji – tokio amžiaus žmonės dažnai susipainioja, ir mažai kas kreipia dėmesį į jų kalbas. Galbūt tai tik senuko svaičiojimai. Pasitikėdamas savimi, išsiimu iš kišenės raktelius ir nueinu į automobilių stovėjimo aikštelę.

Grįžtu namo neskubėdamas, kaip ir kiekvieną penktadienį. Važiuojant pro užrašą prie įvažiavimo į kaimą „Sveiki atvykę į Saimonsbridžą. Prašome važiuoti lėtai“ vėl apima džiugus jaudulys dėl naujojo sandorio. Puiku, kad Haris pakvietė į „Slėptuvę“. Jis sakė, kad turiu paragauti elnienos kepsnio – tikriausiai taip ir padarysiu. Po minutės jau stovėjau priešais savo namus, kurie iš išorės gal ir neatrodo ypatingi, tačiau viduje – mano uostas, mano valdos, mano šventovė. Paprastai Elena jau stovi prie durų ir nekantrauja mane pamatyti – kaip ir aš ją. Man grįžtant dažniausiai ji piešia, tačiau išgirdusi, kaip po automobilio padangomis čerža akmenukai, atidaro duris, man dar neišlipus iš automobilio. Bet šiandien viskas kitaip. Ir tai kelia nerimą.

Raminu save, kad ji tikrai ne visada atidaro duris ir kad jei jau anksčiau skambinau jai užsimindamas, kad

turiu gerų naujienų, tai, žinoma, kad ji laukia. Nekantrauju jai viską papasakoti, noriu ne tik girdėti ją, sakančią, koks aš protingas, bet ir matyti. Žinau, kad galiu pasirodyti didelis savimyla, bet taip nėra. Iš tikrųjų, pasirašęs tą sutartį, jaučiuosi pasiekęs karjeros viršūnę. Palenkti Grantą Džeimsą tolygu gauti gerą adrenalino dozę. Tai veikia mane netgi labiau nei pelnas, kurį gaunu, pergyraudamas rinkas.

Rakto trakstelėjimas spynoje nepaskatina jos skubėti prie durų. Neatleikia prie jų ir Pegė, mūsų raudonplaukė seterė, o tai jau visiškai neįprasta. Ieškau Elenos ir jaučiu, kaip mane vis labiau užvaldo nerimas. Kai pastumdamas atveriu duris į svetainę, pamatau ją, susirangiusią fotelyje, vilkinčią mano melsvus džinsinius marškinėlius, kuriuos nuolat išsitraukia iš mano spintos. Tai manęs nerzina – kaip tik man labai patinka matyti ją su tais marškinėliais. Ji prisitraukusi kelius prie krūtinės ir apsigobusi juos marškinėliais tarsi palapine. Mano tylų palengvėjimo atodūsi, kad radau ją, užgniaužia jos žvilgsnis – lyg nieko nematydama ji žvelgia pro langą, akis išmeigusi į tolimą praeitį. Tokio žvilgsnio jau kurį laiką nepastebėjau, bet jį labai gerai pažįstu. Paaiškėja, kodėl Pegė – visuomet jautri Elenos nuotaikoms – tyliai guli jai prie kojų.

– Elena? – švelniai tariu.

Ji atsisuka į mane ir, sukoncentravusi žvilgsnį, pašoka ant kojų.

– Atsiprašau, – sako, skubėdama prie manęs, o Pegė

lėčiau seka jai iš paskos – matyt, sensta. – Buvau už tūkstančio mylių.

– Matau.

Ji pasistiebia ir pabučiuoja mane.

– Kaip praėjo diena?

– Gerai, – sakau, kol kas nutylėdamas apie sutartį. – O tau kaip?

– Taip pat gerai.

Ji šypsosi, bet ta šypsena per plati.

– Tai ką mažstei, kai grįžau?

Ji papurto galvą.

– Nieko.

Suimu pirštais jos smakrą ir kilsteliu galvą taip, kad ji negalėtų išvengti mano žvilgsnio.

– Juk žinai, kad manęs neapgausi.

– Tikrai nieko, – tvirtina ji.

– Pasakyk man.

Ji nežymiai gūžteli.

– Na, kai grįžau popiet, pasivaikščiojusi su Pege, ant grindinio priešais namus radau šitą, – ji įkiša ranką į marškinėlių kišenę ir kažką išsiima.

Žiūriu į dažytą medinę lėlytę, sėdinčią jai ant delno, ir mane staiga užplūsta panika, o po to – pyktis, nes vieną akimirką pamanau, kad ji knaisiojasi po mano kabinetą. Bet tada prisimenu, kad Elena niekada taip nepasielgtų, ir stengiuosi suvaldyti įniršį. Juk ji sakė, kad rado lėlytę ant grindinio priešais namą.

– Gal kas nors ją pametė, – sakau kuo abejingiau. – Kokia mergytė, eidama iš mokyklos.

– Žinau. Tiesiog prisiminiau, – ji stabteli.

– Ką? – paskatinu ją, mintyse ruošdamasis, nes žinau, ką Elena ketina pasakyti.

– Leilą. – Kaip visada jos vardas tarsi pakimba ore tarp mūsų. O šiandien dėl Tonio skambučio jis atrodo kur kas sunkesnis.

Elena staiga nusijuokia, praskaidrindama tą akimirką.

– Na, dabar jau turiu visą komplektą.

Žinoma, aš suprantu, apie ką ji kalba.

Leila pirmoji man papasakojo apie tai, kaip jodvi su Elena turėjo po komplektą matrioškų, tokių lėlyčių, kurios įsideda viena į kitą, ir kaip vieną dieną pati mažiausia Elenos matrioška dingo. Elena apkaltino Leilą vagyste, o Leila gynėsi neėmusi lėlytės, ir ji niekada neatsirado. Dabar, praėjus trylikai metų nuo tada, kai pirmą kartą išgirdau šią istoriją, staiga supratau visą ironiją, nes, kaip ir Elenos matrioška, Leila dingo ir niekas jos niekada neberado.

– Gal padėk prie sienos lauke, kaip žmonės daro, radę pirštines, – sakau. – Galbūt kas nors ateis jos ieškoti.

Ji nuliūsta, ir aš pasijuntu prastai, nes tai – tik rusiška lėlytė. Bet, prisimenant Tonio skambutį, visko man jau šiek tiek per daug.

– Nepagalvojau apie tai, – sako ji.

– Kad ir kaip būtų, galėsiu nupirkti tau tiek matrioš-

kų, kiek tik panorėsi, – sakau, nors mudu abu žinome, kad tai – visai kas kita.

Ji išplečia akis.

– Ar nori pasakyti, kad...

– Taip, – sakau, pakeldamas ją ir sukdamas aplinkui. Jau ne pirmą kartą pastebiu, kad ji daug lengvesnė už Leilą. Kaštoninių plaukų garbanos išsipeša iš jos trumpos arkliaus uodegėlės ir krenta jai ant veido. Jos rankos suspaužžia mano pečius.

– Grantas Džeimsas investavo? – suspiegia ji.

– Taip, investavo! – sušunku, nustumdamas mintis apie Leilą. Nebesisuku ir nuleidžiu Eleną ant žemės. Svirdu-liudama ji atsitrenkia į mane, ir aš apkabinu ją.

– Tai nuostabu! Haris turbūt devintame danguje! – Ji išrūksta iš mano glėbio. – Lik čia, po minutės grįšiu.

Elena dingsta virtuvėje, o aš atsisėdu ant sofos. Pegė įsispraudžia man tarp kojų, aš suimu jos galvą rankomis ir matau, – kaip liūdna, – kad ji pražilo. Švelniai patampau Pegę už ausų, taip, kaip jai patinka, ir pagiriu, kad ji graži. Dažnai jai taip sakau, gal net per dažnai. Tačiau Pegė man visada buvo labai svarbi. O šiandien dėl tos matrioškos viskas atrodo kitaip. Jaučiuosi neramus, negaliu ilgai išsėdėti vienoje vietoje. Noriu eiti į savo biurą – pagal užsakymą pastatytą priestatą sode – ir įsitikinti, kad mano matrioška, ta, apie kurią Elena nieko nežino, ten saugiai guli savo slėptuvėje. Stengiuosi būti kantrus ir primenu sau, kad viskas mano pasaulyje – gerai. Jau ketinu eiti ieš-

koti Elenos, kai ji grįžta vienoje rankoje laikydama butelį šampano, o kitoje – dvi taures.

– Nuostabu, – sakau šypsodamasis.

– Paslėpiau jį šaldytuve prieš porą savaitių, – sako ji, statydama taures ant stalo ir duodama man butelį.

– Ne, – sakau, imdamas šampaną ir kartu prisitraukdamas ją arčiau. – Turėjau galvoje tave. – Akimirką laikau ją tvirtai suspaudęs, o šampano butelis pūpsio tarp mūsų. – Ar žinai, kokia tu graži? – Susigėdusi dėl komplimento ji atmeta galvą ir pakšteli man į petį. – Iš kur žinojai, kad Grantas sutiks? – klausiu.

– Nežinojau. Bet jei būtų nesutikęs, tai šampanas būtų kaip paguoda.

– Ar supranti, ką turiu omenyje, sakydamas, kad tu – nuostabi? – Pabučiuodamas paleidžiu ją, nusuku vielutę nuo kamščio ir paleidžiu jį iš butelio. Šampanas šnypšdamas burbuliuoja lauk ir Elena suskumba paduoti taures.

– Spėk, kur vesiuosi tave šį vakarą, – klausiu, pripildydamas taures šampano.

– Į Makdonaldą? – šaiposi ji.

– Į „Slėptuvę“.

Ji susižavėjusi žvelgia į mane.

– Tikrai?

– Taip. Haris, norėdamas padėkoti, užsakė tą restoraną.

Vėliau, kai ji, užlipusi viršun, ruošiasi vakarui, aš nueinu į savo biurą sode, atsisėdu prie rašomojo stalo ir ištrau-

kiu dešinį viršutinį stalčių. Stalas – didelis, senovinis, pagamintas iš riešutmedžio, o stalčius toks gilus, kad turiu sukišti vos ne visą ranką, kol pasiekiu medinę pieštukų dėžutę, paslėptą pačiame gale. Išimu iš jos mažą, dažytą lėlytę. Ji atrodo tokia pati kaip ir ta, kurią Elena rado šalia namo, ir, pirštais braukdamas per jos glotnų, lakuotą paviršių, jaučiu, kad ir vėl, kaip visuomet, nemaloniai suspurda širdis – dėl ilgesio ir apgailestavimo, vienatvės ir begalinio liūdesio. Ir dėl dėkingumo, nes jei ne ši medinė lėlytė, aš gal būčiau nuteistas už Leilos nužudymą.

Ta lėlytė buvo Leilos. Ji – pati mažiausia iš jos matrioškų komplekto, kuri turėjo vaikystėje, ir, kai Elena neberado savo lėlytės, Leila šią visur nešiojosi su savimi, bijodama, kad Elena jos neatimtų, sakydama, kad čia jos lėlytė. Leila pavadino lėlytę savo talismanu ir, kai būdavo įsitempusi, laikydavo lėlytę suėmusi nykščiu ir bevardžiu, švelniai glostydama jos lygų paviršių. Būtent taip ji ir darė mums važiuojant iš Meževo, susirangiusi ir atsirėmusi į mašinos dureles. Kitą rytą policija, grįžusi į poilsio aikštelę, rado lėlytę, gulinčią ant žemės šalia tos vietos, kur buvau pasistatęs automobilį, prie šiukšliadėžių. Jie taip pat pastebėjo vilkimo žymes, kurios – kaip nurodė mano teisininkas – reiškė, kad Leila buvo prievarta ištempta iš automobilio ir tyčia išmetė lėlytę, lyg kokią užuominą. Kadangi įrodymų nepakako, man buvo leista išvykti iš Prancūzijos ir pasilikti tą rusišką suvenyrą. Padėjau ją atgal į slėptuvę ir nuėjęs susiradau Eleną. Bet vėliau, kai jau gulėjome karš-

tai apsikabinę lovoje, kai mūsų alkis buvo pasotintas išskirtine vakariene „Slėptuvėje“, aš tyliai keikiau tą Elenos anksčiau rastą matriošką. Tai dar vienas priminimas, kad nesvarbu, kiek metų praeitų, mes niekada neišsivaduosime nuo Leilos. Kažin ar praėjo bent mėnuo, kai paskutinį kartą girdėjome jos vardą – tai kažkas sušunka jį gatvėje, tai juo pavadinama knygos ar filmo veikėja, neseniai atsidaręs restoranas, kokteilis, viešbutis. Mums bent jau nebereikia kariauti su tariamais pastebėjimais – Tomas vakar pirmasis per daugelį metų manė pamatęs Leilą. Iš pradžių, jai ką tik dingus, buvo šimtai pranešimų, kad Leila pastebėta – atrodė, kad ja buvo laikoma bet kuri raudonplaukė. Pažvelgiu į Elena, susirangiusią mano glėbyje, ir svarstau, ar ji taip pat galvoja apie Leilą. Tačiau ramus jos kvėpavimas sako man, kad ji jau miega, ir džiaugiuosi, kad nepapasakojau jai apie Tonio skambutį. Bet kas – viskas – būtų buvę daug lengviau, jei aš ir Elena nebūtume pamilę vienas kito, o įsimylėję kitus žmones. Kai jau praėjo dvylika metų nuo Leilos dingimo, neturėtų būti svarbu, kad Elena – Leilos sesuo. Bet, žinoma, tai svarbu.